

Overweging Vredeszondag 20 sept. 2020

Vrede verbindt verschil, de titel waarvoor dit jaar gekozen is, uitgerekend een tekening waar we elkaar de hand geven. En laten we dat nu juist niet mogen doen. Het roept gevoelens op dat we elkaar niet mogen, de rug toe keren, afstand houden, en dat kan zo overkomen, maar we weten allemaal dat we wanneer we op dit moment zo met het virus omgaan er een kans bestaat dat we overwinnen. Deze oorlog bij wijze van spreken uit de weg gaan, en weer tot een vrede komen. Maar is het een oorlog waar we ons in bevinden? Hier zeker niet we hebben in Nederland de vrijheid gehad om er op een goede manier mee om te gaan, en dan is en blijft het nog lastig, maatregelen worden weer opnieuw aangescherpt. en dan zijn er altijd mensen om ons heen binnen en buiten de politiek die het altijd beter weten. We hebben allemaal verschillende meningen, en weerstand zal er zeker zijn. Maar geef elkaar de ruimte om datgene wat het beste is voor ons allemaal te realiseren. Elke dag werden en worden we ermee geconfronteerd, ons leven wat zo goed was, raken we kwijt. En zoals we in de hele geschiedenis van ons bestaan kijken, heerste er oorlog, en konden we vaak niet met elkaar overweg. Wat zou God daar toch mee bedoelt hebben. Natuurlijk we hebben een eigen wil, die ons dingen laat doen die we beter kunnen laten. Zeker wanneer er machtshebbers die macht ook willen grijpen. Nu is het een virus die de hele wereld raakt, een hele andere soort oorlog. Niet bedacht door mensen, niet om macht te verkrijgen. Alhoewel sommigen daar ook nog anders over denken. Oorlogen over de hele wereld waar mensen op de vlucht zijn voor geweld en honger. Dat is een oorlog waar we iets aan tegen kunnen doen, dat is waar we onze handen voor kunnen uitsteken naar elkaar. Ik was van de week bij een zieke vriend van me, die waarschijnlijk vorige week zijn laatste verjaardag had gevierd. De wereld staat op zijn kop, maar voor hem zal die wereld er niet lang meer zijn. En dan vol humor, levenskennis nog in het leven staan, de realiteit onder ogen kunnen zien. Van zijn familie had hij een prachtig boek gekregen van een beroemde fotograaf die de hele wereld over is gegaan om mensen te fotograferen, deze man verbleef bij hen en kwam tot beelden die puur waren, vredig zonder extra bagage, soms in hun naakte eenvoud. Die beelden straalden vrede uit, het was een groot dik boek maar elke pagina die je open sloeg dacht je wat zouden deze mensen in vrede met zichzelf kunnen zijn, en wat zouden zij die hand naar elkaar uit kunnen steken. Een mooi voorbeeld. Sommige stammen zullen totaal niet weten wat er gaande is in onze geciviliseerde wereld, en daarom sprak het mij zo aan, vrede in het klein, elkaar nabij zijn in tijden van ziekte, in tijden van afscheid nemen in tijden van eenzaamheid. U zult misschien ook een voorbeeld kennen in deze tijd, een vriendin van ons heeft haar man verloren in tijden van de Corona, zelf kon ze niet bij het afscheid van haar man zijn omdat zij ook Corona had, ze vertelde toen ik weer thuis kwam voelde ik me echt alleen, en eenzaam niemand die er was om me te troosten, een arm om me heen kon slaan, zelfs mijn eigen familie niet. En dan voel je die onmacht, en wat eens zo gewoon was die arm, dat je die zo enorm mist. Maar in deze tijd van corona komen er ook kleinschalig dingen op gang die ook mooi zijn om te zien, saamhorigheid en begrip was weer meer te vinden. Maar daarentegen de eenzaamheid van veelal oudere mensen die geen bezoek konden ontvangen, deed pijn. Omzien naar elkaar, betekend volgens ook een uitspraak van paus Johannes, dat de gerechtigheid vrede zal vestigen als een ieder concreet de rechten van de ander respecteert, en zich voluit inzet de plichten tegenover de ander te vervullen. De liefde zal gist zijn, als mensen de noden van anderen als hun eigen zullen beschouwen, en met elkaar delen wat ze bezitten, beginnen met de waarden van de geest. En zeker de vrijheid, die de vrede zal voeden, en zal tot vrucht komen, als individuele mensen de verantwoording voor hun daden kunnen nemen, in de keuze voor de middelen om hun doel te bereiken.

In het verhaal van Daniël is hij op de vlucht, en hij weet één ding dat zijn geloof stand zal houden. In oorlogstijd heeft de geschiedenis ons geleerd dat je geloof je helpt te overwinnen, te overleven. Vorige week heb ik dat zelf mogen horen van iemand uit Syrië, De Anthochiaanse gemeenschap komt eens in de maand samen, zij komen gevlucht uit hun land naar de kerk in Amersfoort om samen hun geloof tot uitdrukking te brengen, hier in Nederland, zij waren ontzettend dankbaar hiervoor. Voor ons niet voor te stellen dat we niet mogen geloven op de manier zoals je dat zelf zou willen. Wereldwijd zijn er nog landen waar dat ook niet vanzelfsprekend is. Wij mogen dankbaar zijn om vele anders gelovigen zich thuis en welkom te laten voelen, dat moet ons juist goed doen, dat is denk ik de weg naar een vrede die we bedoelen, die God met ons voor heeft. Daniël zoekt ook naar een oplossing zoals ook vele organisaties dit in het belang van iedere medemens zal doen. Daniël verzet zich ook, en dit heeft te maken met de identiteit, in ons land leven we met vele geloofsovertuigingen, huidskleuren en culturele en etnische achtergronden samen. Dat schuurt af en toe is zeker niet altijd gemakkelijk, het roept vele vragen op, en hoe gaan we hier mee om? Hoe kunnen we met elkaar in gesprek blijven? Het is dan mooi om te zien dat er bv. in Bern een bijzonder initiatief is om samen te wonen met mensen met allemaal verschillende geloofsovertuigingen. In de brochure van Pax stond dat de verschillen tussen mensen je aan het denken zetten. Je struikelt soms, maar je kunt er niet om heen, en daardoor de vrede meer tot stand kan komen, zich zelfs kan verdiepen hierdoor. God bemoeit zich in het verhaal van Daniël niet, totdat hij in verzet komt, en daarna hem wijsheid en kennis schenkt om zo toch tot de juiste beslissingen te komen. Wat mij ook erg aansprak waren de woorden "Zie de ander als een verrijking", we zullen met elkaar om moeten zien naar onze aarde, onze wereld, en dat lukt enkel alleen als je die ander als een verrijking kunt zien, het maakt die ander belangrijker en jezelf bescheidener. Vrede betekend verbinding zoeken op uitnodiging van die ander. En zo kan het zijn dat het thema vrede verbindt verschil, nog meer diepgang kan krijgen. Er komt al zoveel op ons af, we worden overspoeld door informatie, maar we kunnen proberen om dicht bij te beginnen, hier vandaag in deze kerk, straks daarbuiten, elkaar kunnen zien als een verrijking, Amen.